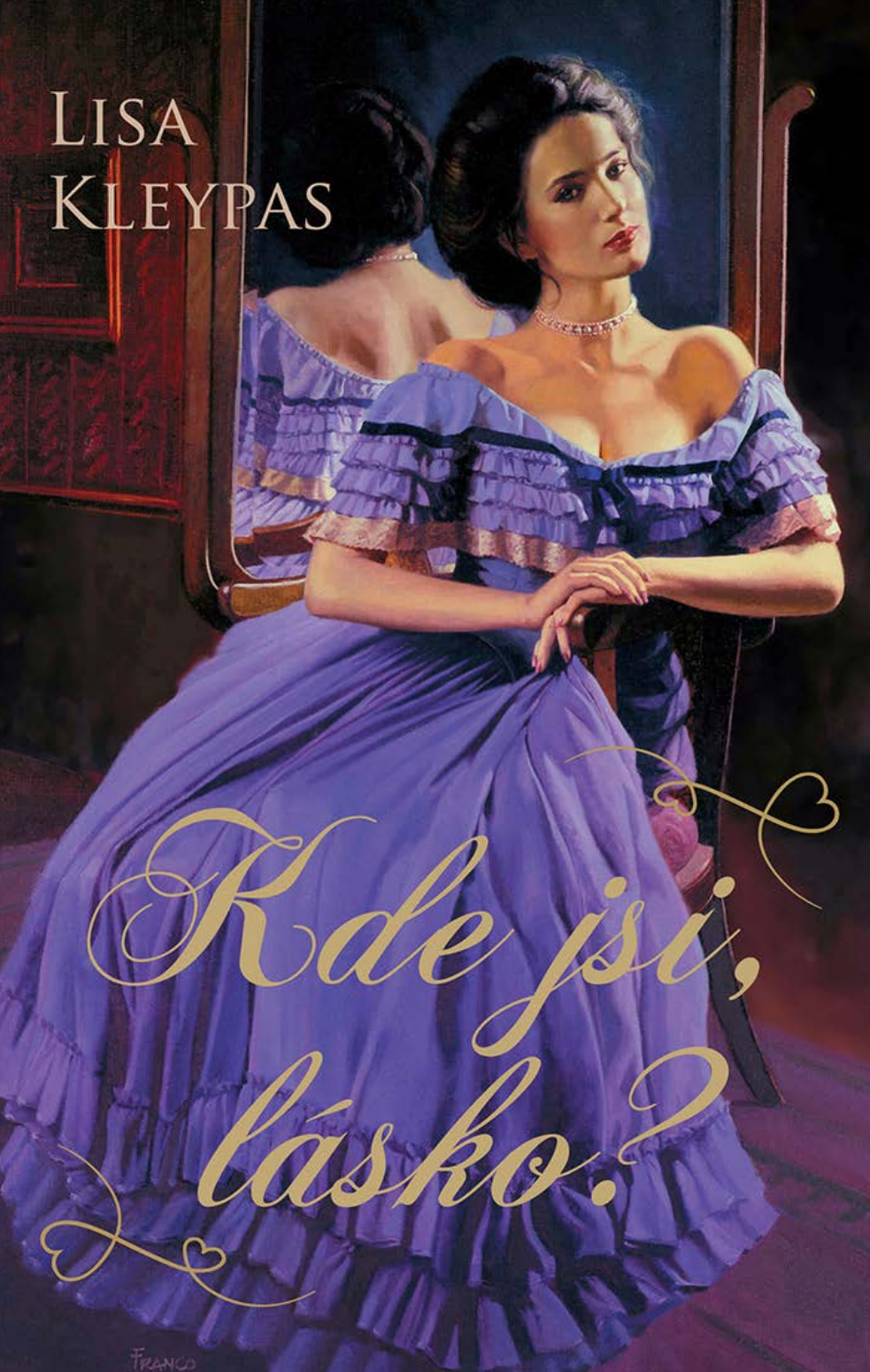

LISA
KLEYPAS

*Kde jsi,
lásko?*

LISA KLEYPAS

*Kde jsi,
lásko?*

2013

Copyright © 1988 by Lisa Kleypas
Translation © 2013 by Jana Vlčková
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu LOVE, COME TO ME,
vydaného nakladatelstvím Signet, New York 2011,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2013

ISBN 978-80-7303-853-3

Drazí přátelé,

držíte v ruce knihu, na kterou se mě v průběhu let mnozí čtenáři ptali. Napsala jsem ji krátce po dvacítce. Tehdy jsem žila v Concordu v Massachusetts. Je to nádherná oblast s bohatou historií, a tak mě napadlo, že bude výbornou kulisou pro historickou romanci. Pustila jsem se do sepisování příběhu, jež jsem zasadila do doby těsně po skončení občanské války. Hlavními hrdiny se stali nevinná kráska ze Severu a sexy rebel z Jihu. Vzpomínám si, jak jsem s nadšením pátrala v archivu tamější knihovny a listovala zaprášenými svazky, kterých se desítky let nedotkla lidská ruka. (A jak nádherně voněly starým papírem a kůží!) Byla jsem svým vyprávěním natolik posedlá, že jsem se ráno po probuzení nemohla dočkat, až usednu k psacímu stroji. Doufám, že se vám příběh Lucindy a Heatha bude líbit a moje tehdejší nadšení vyváží nedostatky, jichž jsem se jako nezkušená autorka dopustila. Těší mě, že se s vámi mohu podělit o jeden z mých prvních literárních pokusů.

Ať vás na každém kroku provází štěstí!

Lisa

Kapitola 1

Heath zaklel a vyhrnul si límec kabátu. Závan ledového vzduchu mu pronikl až za krk. Trávil zde první zimu a zjišťoval, že Nová Anglie není nic pro zbloudilé jižany. Pod podrážkami bot křupal zmrzlý sníh, jež přivály nespočetné bouře. Mnohokrát ho napadlo, že potrvá do června, než všechen roztaje.

Ačkoliv se oblékal do teplých vlněných svršků, každému starousedlíkovi bylo na první pohled jasné, že zde dlouho nežije. Jeho pleť si zachovala snědý odstín člověka zvyklého na žár jižního slunce. Měřil sto osmdesát centimetrů, což nebylo v Kentucky či Virginii nic výjimečného, avšak tady většinu obyvatel nepříjemně převyšoval a přiváděl do rozpaků upřeným pohledem pronikavě modrých očí. Doma se cizí lidé na ulici navzájem zdravili, zato tady jste nesměli nikoho oslovit, pokud jste nepatřili mezi jeho příbuzné, přátele či obchodní partnery. Jak to, že si lidé v Massachusetts neuvědomují, jak jsou divní? Tohle nechápal. Nikde nenacházel vysvětlení pro jejich odtazitost a chlad či nesmírně zvláštní smysl pro humor. Třeba je poznamenalo špatné počasí.

Usmál se jedním ze svých kouzelných úsměvů, z nějž se kdysi zatetelilo srdce každé obyvatelky Henrico County, a pevně sevřel topůrko sekery. Dříví a uhlí rychle docházelo a on se snažil udržet svoji nevelkou chalupu příjemně vytopenou. Venku mrzlo, až praštělo. Písnička, kterou si pískal, mu zamrzala na rtech, přesto se dala poslouchat.

Vtom začaly jeho kroky váznout, až se dočista zastavily, a melodie umlkla. Zdálo se mu, že slyší od řeky jakýsi zvuk. Přinášel jej s sebou vítr, tříštil se o kmeny stromů, ale zněl skoro jako ženský hlas.

Teď přece nezemře. Tady, na tomhle místě. Přecházet zamrzlou řeku, místo aby popošla o několik desítek metrů dál k mostu, byla pošetilost, ale *tohle* si nezaslouží. Nikdo si to nezaslouží. Poté, co se pod ní probořil led, začala kolem sebe divoce mávat rukama a chytat se ker, které kolem ní plavaly, dokud se nedostala k pevnému okraji, jehož se přidržela. Ledová voda prosákla šaty rychlostí blesku a zaútočila na kůži. Chlad se zakusoval až do kostí. Všechno se seběhlo strašně rychle. Zadýchávala se námahou, když se pokoušela z otvoru vysoukat, avšak kašmírové palčáky na ledu klouzaly a ona znovu a znovu padala zpátky do mrazivé náruče řeky a pokaždé se potopila téměř po bradu.

„Pomóóoc! Pomozte mi někdo!“ Vyděšeně pohlédla na krajinu zavátou sněhem. Z komínů nedalekých stavení k nebi stoupaly proužky dýmu. Rozplakala se zoufalstvím, přestože věděla, že ji pláč vyčerpává. Dál volala o pomoc hlasem prokládaným vzlyky: „Jsem ve vodě! Pomóóoc! Pomozte mi někdo!“ Někdo ji přece musí slyšet. Někdo jí přispěchá na pomoc.

Tohle přece nemůže být pravda. Tohle se nemůže stát Lucy Caldwellové, která celý život vyrůstala jako v bavlnce a všichni ji chránili. V náhlém záchvatu paniky se zbavila palčáků a zatnula nehty do ledu. Divoce po něm škrábala a vykašlávala vodu z plic. Sukně a spodničky ji táhly ke dnu jako závaží a na jeden hrozivý okamžik úplně zmizela pod vodou. Obklopila ji mrazivá temnota. S vynaložením všech sil vyplula zpátky nad hladinu. Zoufale lapala po vzduchu. Z očí se jí řinuly slzy jako hrachy. Sevřela okraj ledu v promrzlých prstech a položila si na něj tvář. Přestože se už nedokázala hýbat, odmítala se vzdát.

Semkla víčka a zaryla špičky prstů do studené krusty. Nikdo neví, že je tady. Otec se domnívá, že je stále v Connecticutu u tety Elizabeth a strýce Josiáše. Ani Danielovi neposlala vzkaz, že se vrátí dřív, kvůli jejich poslední hádce, kterou sama vyvolala. *Tolik mě to mrzí*, pomyslela si. Dávno necítila slzy, které se jí kutálely po lících. *Vždycky jsem tě provokovala, Danieli.*

Ochromující chlad se zvolna měnil v pálení. Bez hnutí se vznášela v ledové vodě a poddávala se otupělosti. Zdálo se jí, že k ní řeka promlouvá tichým hlasem a vábí ji do bezedné hlubiny.

Před mnoha lety se zde utopila jistá dívka. Vzala si ji řeka stejně něžně jako ji? Připadala si jako ve snu?

Dovol, abych tě zbavila všeho trápení, lákala ji.

Sluneční svit, čas jara, Daniel..., láska. To všechno byl jen sen, který nic neznamenal.

Vtom se její zápěstí ocitla v sevření tak krutém, že podivnou malátností pronikla ostrá bolest jako vystřelený šíp. Popuzeně sebou zavrtěla a zamžikala řasami. Přes prameny mokrých vlasů spatřila muže, který ležel na bříse poblíž ní. Upíral na ni nebesky modré oči a sverpě ji táhl z ledové vody. Chtěla mu poděkovat, ale promrzlé rty se zmohly jen na úlevný povzdech.

Něco jí říkal, ale nerozuměla mu. Cítila, jak muž znovu zabral, a vzápětí ji obklopila milosrdná tma.

Někdo ji nesl lesem. Hlavou spočívala na rameni člověka oblečeného v zimníku a čelem se důvěrně opírala o jeho krk. Klátící se nohy jemně bubnovaly o jeho bok. Muž se s obdivuhodnou jistotou brodil závějemi a kráčel v pravidelném rytmu. Vycítil, že se probrala, proto ji tiše oslovil hlasem s výrazným jižanským přízvukem:

„Šel jsem pro dříví na topení a zaslechl vaše volání. Nemám ponětí, co tu pohledáváte, ale vydat se přes řeku byl holý nerozum! Copak vám nikdo neřekl, že není zcela zamrzlá?“

Lucy mu chtěla odpovědět, ale místo slov zaslechl jenom drkotání zubů. Příliš prochladla, aby mohla mluvit nebo myslet.

„Bez obav, budete v pořádku,“ prohodil vesele, což v její situaci znělo obzvlášť necitlivě. Těžké mokré šaty studily a nepříjemně lnuly k jejímu tělu. Kdykoliv ji předtím potkalo něco zlého – stačilo se bemenší škrábnutí či říznutí –, okamžitě ji někdo ošetřil a zahrnul soucitem. Takovou bolest jako nyní nikdy dřív nepoznala. Přímou *trpěla*, což se jí ani trochu nelíbilo. Tiše se rozplakala. Heath ji zdvihl o něco výš, takže se její hlava lépe uvelebila na jeho rameni. Přiložil rty k jejímu uchu a zašeptal: „Takové studené ouško... Poslouchejte, zlato, zanedlouho se vám uleví. Odnesu vás do vyhráté světnice, kde

v krbu plane oheň. Už jsme skoro tam. Nebrečte. Vydržte ještě chvíli a pak uděláme všechno pro to, abyste zase roztála.“

Promlouval k ní jako k malému dítěti, což sice znělo poněkud nadřazeně, ale zároveň ji tím uklidňoval. Navzdory ujištění, že už jsou „skoro tam“, jí připadalo, že trvá hodiny, než dorazili k nevelké chalupě. Za okny se svítilo a Lucy se zmocnila panika, když zjistila, že se od krku dolů nemůže pohnout. Copak ochrnula? Upadly jí prsty? Strach způsobil, že mlčela. Cizinec ji odnesl do domu. Oklepal si boty od sněhu a opatrně ji položil na pohovku. Zřejmě mu nevadilo, že ji promáčí nasáklými šaty a vlasy. Místnost osvětloval oheň vesele planoucí v krbu. Lucy jej viděla, avšak necítila jeho žár. Hlasitě drkotala zuby a doplňovala tím praskání hořícího dřeva.

„Zanedlouho se zahřejete,“ slíbil Heath a přiložil další polena.

„Ni-ni-k-k-dy-dy,“ podařilo se jí vykoktat. Třásla se jako osika.

Muž se pousmál a položil na křeslo náruč příkrývek. „Ale ano. Za chvíli vám bude takové horko, že mě požádáte o vějíř a sklenici ledového čaje.“

„N-n-ni-nic ne-necítím.“ V očích se objevily nové slzy. Heath poklekl u pohovky a odhrnul z dívčina obličej prameny mokrých vlasů.

„Řekl jsem vám, abyste neplakala, slečno Lucindo Caldwellová. Tak se jmenujete, že?“

Přikývla.

„Zahlédl jsem vás v obchodě vašeho otce,“ pokračoval, zatímco snímal z jejího krku promáčený kašmírový šátek. „Jsem Heath Rayne a vy byste měla vědět, že se s vámi dlouho toužím seznámit. Pravda, doufal jsem, že k tomu dojde za mnohem příznivějších okolností, avšak jsem připraven učinit cokoliv, abych ve vás zanechal co nejlepší dojem.“ Zručně jí rozeplnul kabát. Ačkoliv si počínal rychle a neosobně, Lucy vytřeštila nad tou troufalostí zrak. „Lucindo, jste stočená do klubička jako hádek. Ocenil bych, kdybyste se mnou spolupracovala. Dovolte, abych vás položil na záda.“

„N-n-ne-ee.“

„Neublížím vám. Chci vám pomoci. Usnadněte mi to, Lucy, a otočte se. Ano, takhle.“ Jeho prsty se svižně přesunuly k živůtku vycházkových šatů. Šikovně jej rozeplnul. Dívka před ním ucukla, jako by si teprve nyní uvědomila, co Heath vlastně dělá. Žádný muž

ji nikdy dřív nesvlékal. Jenže není zbytí a ona to sama nezvládne. Ale musela se hodně přemáhat, aby dokázala ležet bez hnutí. „Ještě že je v řece tak slabý proud,“ poznamenal muž věcně. „Kdyby ne, všechny ty spodničky a... volány by vás rychle stáhly ke dnu.“

Lucy zavřela oči. Ani si neuvědomovala, že jí po skráních kloužou slzy, dokud je Heath nesetřel cípem příkrývky. Zručně ji svlékl ze šatů s módním honzíkem a krinolínou a všech spodniček. Z botek ulétlo několik knoflíků, což Heath přimělo k tlumenému zaklení, když zarachotily o podlahu. Tkalouny na šněrovačce byly tak nasáklé vodou, že se nedaly rozvázat. Heath se ušklíbl, vytáhl lovecký nůž a jednoduše je přerázl. Korzet se rozevřel a Lucy tiše zalapala po dechu. Heath nepatrně zaváhal a pak zahákl prsty za ramínka nasáklé košilky. Lucy cítila, že její tělo ještě víc ztuhlo, což jí připadalo nemožné. Tohle se jí jenom zdá! Trápí ji příšerná noční můra. Jiné vysvětlení neexistuje.

„Omlouvám se,“ hlesl Heath, když ji zbavoval spodního prádla. Domnívala se, že zaslechla, jak se krátce nadechl, ale mohlo to být pouhé zašustění příkrývky, do které ji zabalil tak, že jí koukala jenom hlava. Navzdory tomu se chlad dívce dál zakusoval až do kostí a ona sténala bolestí. Heath ji zvedl z pohovky, jako by nic nevážila, a usadil se spolu s ní do křesla u krbu. Přes veškeré strádání Lucy neuniklo, jak má muž pevné a svalnaté paže.

„Daniela. Chci Daniela,“ vzlykala. Zapomínala, že její zachránce nemá ponětí, kdo je Daniel.

„Dovolte, abych vám pomohl.“ Pohladel ji po čele širokou teplou dlaní a odhrnul stranou zplihlé vlasy.

„Moje nohy... Bolí mě kolena.“

„Já vím. Taky jsem to zažil.“

„Ale netrpěl jste tak jako já.“

„Buďte ujištěna, že ano.“ Zazubil se na ni. „A přežil jsem, abych o tom mohl vyprávět. Takže je zde slušná naděje, že to zvládnete taky.“

„Kdy?“

„V šedesátém čtvrtém při obléhání Richmondu. Vyhýbal jsem se odstřelovačům a skončil v zamrzlém rybníku. Peklo není žádné rozpálené místo, milá zlatá. Naopak je tam neskutečná zima.“

„Vy jste bojoval... proti nám?“

Sotva k němu zvedla udivený zrak, spatřila, že ji soustředěně sleduje a jeho podivuhodně modré oči jsou plné soucitu. A ještě něčeho, čemu nerozuměla. „Ano. Jsem z Virginie.“

„Co pohledáváte... tady?“

Neodpověděl. Odvrátil se a zíral do ohně. Nato ji pevně sevřel v náruči a Lucy napadlo, že za jiných okolností by na místě zemřela v důsledku šoku. Jižan se jí nikdy dřív ani nedotkl, natož aby ji objímal. Ale bez ohledu na okolnosti bylo jeho počínání příjemné. Pojednou si připadala v bezpečí a chlad na ni tolik nedotíral.

„Už je to lepší?“ zeptal se po chvíli Heath.

„Ne. Stále jsem na kost zmrzlá.“

Jemně si odfrkl a sáhl do náprsní kapsy u vesty pro otlučenou stříbrnou lahev, jež se matně zaleskla ve světle ohně. „Tohle vám pomůže.“

„Co je to?“

Odšrouboval uzávěr a k dívce okamžitě zavanula vůně silné kořalky. „Už jste někdy slyšela o čtyřiceti bylinách?“

„Odmítám to pít!“ V hrůze vytřeštila oči. Odmalička jí vtloukali do hlavy, že alkohol je zlo, jež vede k nemorálnímu chování – zejména u žen. Alespoň to vždycky tvrdil její otec a taky reverend Grindall Reynolds.

„Tohle vás zahřeje, Lucindo. Otevřete pusu.“

„Ne, kdepak!“ Kdyby nebyla pevně zabalená v příkrývce, utekla by před ním. Takhle ji snadno přemohl. Vložil jí hrdlo lahve mezi rty a vzápětí měla ústa plná odporné whisky. Polkla a rozkašlala se. Cítila, jak ji kořalka pálí v žaludku. Vzhlédla k Heathovi a pokusila se popadnout dech. Jakmile se vzpamatovala, otevřela ústa, aby něco řekla. Muž toho pohotově využil. Tentokrát whisky tolik nepálila. Lucy spočinula hlavou v ohbí lokte svého vězňatele a otočila obličej k jeho rameni. Tak hrubě s ní dosud nikdo nejednal. Však si postěžuje otci. Heath jako by četl její myšlenky. Zčistajasna se zazubil. Všiml si, že se na dívčině tváři zachytily krůpěje pálenky. Setřel je špičkou prstu.

„Styďte se, zlato. Ohrnovat nos nad dobrou jižanskou kořalkou. Je o hodně lepší než patoky, které se pijí tady.“

„Přestaňte!“ Uculkla před jeho dotykem. K jejímu úžasu se nenechal odradit. Pouze se tiše zasmál.

„Nebojte se, nehodlám zneužít vaší bezmoci, přestože jste nadmíru sladký brouček.“

„Přestaňte s těmi hloupými lichotkami,“ naježila se. „Vždyť vypadám jako... Jako něco, co jste vytáhl z řeky. Což je ostatně pravda.“

„Jste ta nejrozkošnější bytost, kterou jsem kdy svíral v náruči. Vidím, že mi nevěříte. Jak vás mám přesvědčit?“

„Jste jižan,“ prohlásila pateticky. Z přemíry alkoholu se jí točila hlava a teplo se rozlévalo po celém těle.

„Před začátkem války jsem byl unionista,“ prohodil smířlivě, „což vašim ouškům nepochybně zní mnohem lépe. Nemám pravdu?“

„Ne.“

Shovívavě se usmíval. Pochopitelně mu neuniklo, že dívka stoupl alkohol do hlavy. Do líček se jí vrátila barva. „Jste obdivuhodná,“ poznamenal tiše, „vy moje severanská chudinko.“

Způsob, jakým k ní promlouval, Lucy zároveň fascinoval i dráždil. Žádný jiný muž se k ní takhle nechoval. Ani Daniel ne. Zavřela oči, aby ji nerušilo světlo ohně. Unaveně si povzdechla. Tupá bolest se už dala snést a zvolna ustupovala.

„Odvezte mě domů,“ zamumlala.

„Prospěte se, miláčku. Postarám se o vás.“

Lucy se propadla do neklidné dřímoty plné nesouvislých snů a vzpomínek na Daniela. Vyrůstali spolu a jejich počáteční nevraživost se změnila v přátelství a posléze v cit mnohem hlubší. Pak Daniela povolali do války. V modré uniformě s červeným lemováním mu to moc slušelo. Hnědé oči se třpytily, obličej zdobil úhledně zastřižený knír. Daniel – její láska, ale ne milenec.

Vzpomínala, jak se Daniel vrátil domů poté, co se Jih vzdal. Navzdory radosti si všimla, že působí unaveně a zestárl o několik let. Jeho oči potemněly a pozbyly veškerého lesku.

„*Danieli!*“ zvolala dychtivě, když vystoupil z vlaku. Roky ho milovala s oddaností dítěte, ale nyní jí už je sedmnáct a touží po něm s vášní ženy. Ačkoliv ho přišla přivítat celá rodina, včetně přátel, nejdřív se otočil k ní.

„*Lucy, jsi to doopravdy ty?*“ zeptal se a otevřel náruč. Vlétla mu do ní, přetékala štěstím.

„*Dostal jsi moje dopisy? Četl jsi je?*“

„Přečetl jsem si každičky z nich.“ Sklonil hlavu a letmo ji políbil.
„A všechny jsem si je schoval.“

Vybavila si okamžik, kdy ji Daniel požádal o ruku. Pevně ji sevřel v objetí a něžně políbil.

„Ale nemůžeme se hned vzít,“ upřesňoval. „Musíme rok dva počkat, až si upevním pozici u železniční společnosti, kde nyní pracuji.“

„Já tě chci hned...“

„Jenže já bych ti rád poskytl spoustu věcí. Počkej na mě, Lucy. Dej mi svoje slovo, že se nezaslíbíš jinému.“

„Budu na tebe čekat věčně,“ prohlásila neochvějně a v oříškově hnědých očích se objevily slzy. „Nikdy mě neztratíš. Budu tvoje tak dlouho, dokud mě budeš chtít. Tak dlouho, dokud mě budeš milovat.“

Následovaly tři dlouhé roky, kdy mu patřila a zároveň nepatřila. Daniel tvrdil, že není na manželství připravený, a nezdálo se, že v dohledné době bude. Přesto byla ochotna poskytnout mu vše, co může nabídnout, včetně sebe samé, ale milenci se nikdy nestali. Daniel, gentleman do morku kostí, by ji před svatbou nikdy nezneuctil. Čest pro něho znamenala víc než vašeň. Právě jeho odtazitost se stávala zdrojem Lucyina neklidu a trápení. Z toho důvodu často škemrala o útěšná slova. „Danieli..., pověz, že mě miluješ. Zůstaň dnes večer u mě... Zůstaň.“

Rty se jemně otřel o její čelo, potom je přitiskl ke skrání. Pohládl ji po líčku a povzdechl si. „Pssst...,“ zašeptal. „Radši už běž spát.“

Heath pohlédl na dívku podřimující v jeho náruči. Užasle zavrtěl hlavou. Zásahem osudu se jeho pečlivě sprádané plány ukázaly jako zbytečné. Kdo by si byl pomyslel, že se jí zmocní tak snadno? Důvěřivě spočívá v jeho objetí, jako by k němu odjakživa patřila. Malá, drobná, a přesto nepostrádá ty správné ženské křivky.

Pozorně si ji prohlížel a žasl nad dokonalou pletí, elegantními obloky obočí i délkou jejich řas. Právě dostal odpověď na svoje tajné otázky a ukojil zvědavost. Tu a tam se s Lucindou setkal, takže důvěrně znal její podmanivý úsměv. Líbilo se mu, jak svižným krokem kráčí po ulici. Nyní zná detaily jejího obličej, což se každému nepo-

šťestí. Spatřil tvar jejího těla, pokochal se bledou pletí a neunikla mu ani piha na levém nadru.

S uplakanýma očima působí nepředstavitelně mladě. Poněkud širší a umanutá ústa zvou k líbání. Tmavé obočí vypadá přísně. Lucy je nádhernou směsicí mladé ženy a paličatého dítěte. Čím déle se na ni díval, tím víc ho fascinovala. Copak by nějaký muž dokázal odolat dívčí zranitelnosti a křehké kráse?

Lucy se zavrtěla a zasténala. S námahou otevřela oči a vzápětí ji přepadla ukrutná bolest hlavy. Mžourala kolem sebe. Závěsy byly zatážené a v ložnici panovalo šero. Paprsek jasného světla, prodírající se kolem okna, jasně naznačoval, že už je ráno.

„Tatínku?“ hlesla tiše, vědoma si toho, že do místnosti někdo vstoupil. „Jsem...?“ Vtom si uvědomila, že příchozí není její otec, a vmžiku se jí vybavily vzpomínky na včerejší den. Zesínala. „Och! Vy jste pan...“

„Heath Rayne,“ odvětil a přistoupil k lůžku. Okamžitě před ním ucukla a přikrývku si vyhrnula až pod bradu. Tolik se podobala karikatuře uražené panny, že Heathovi mimoděk zacukalo v koutcích.

„Hlavně mi nespílejte, Lucindo. Včera jsem se zachoval jako skutečný gentleman. Zasloužím si pochválit, ne plísnit.“ Dříve než stáhla něco namítnout, položil jí dlaň na čelo. Palcem něžně pohladil divoce pulzující žilku na skrání. Dívce se nelíbilo, jak se k ní chová. Jako by mu patřila. „Máte horečku. Není divu po tom všem, co se včera stalo.“ Pohodlně se uvelebil na židli.

Lucindě chvíli trvalo, než se vzpamatovala. „Vytáhl jste mě z řeky...“

„To je pravda.“

„Ani jsem vám nepoděkovala.“

„Vzhledem k vaší postavě mi to nedalo tolik práce.“

„Ale jste jižan a já...“

Kárávě se na ni podíval. „A vy si myslíte, že jižan by nepodal pomocnou ruku člověku v nouzi jenom proto, že tím potřebným je shodou okolností Yankee?“

„Inu...“

„Radši mi ani neodpovídejte.“ Smutně se zazubil. „Povím vám jedno, Lucindo. Je přece nad slunce jasnější, že ani ten nejhorší z ne-

přátel Unie by nepřipustil, aby někdo tak vzácný jako vy skončil jako potrava pro ryby.“

Byla si zcela jistá, že si z ní utahuje, ale netušila, jak mu odpovědět. Děsilo ji, že úplně cizí muž s ní jedná, jako by ji důvěrně znal. Bez ohledu na to, co pro ni udělal a jaké podstoupil utrpení, by si měl uvědomit, že ji svým nevhodným chováním vyvádí z míry.

„Ráda bych se okamžitě vydala domů,“ oznámila mu rozechvěle.

„Však já vím, co byste ráda. Bohužel máte horečku. Kdybych vás teď pustil ven, bylo by to stejné, jako kdybych vás znovu strčil do té díry v ledu. Kromě toho se ani jeden z nás nikam nedostane. Venku totiž sněží. Jedna z vašich slavných sněhových bouří se rozhodla potčit nás svou návštěvou a dlouho se zdržet.“

„Ach ne. Nemůžu tu zůstat. Zkrátka nemůžu.“

„Bude vás někdo hledat? Například váš otec?“

„Ne. Domnívá se, že jsem stále u tety a strýce v Connecticutu. Nemá ponětí, že jsem se rozhodla vrátit o dva dny dřív. Nejprve jsem jela vlakem a zbytek cesty jsem hodlala urazit pěšky.“

„A pak jste se málem utopila uprostřed řeky. Zlato, copak na vás nikdo nedává pozor?“

„Můj otec. A taky snoubenec, Daniel Collier. Žádnému z nich by se nelíbilo, jak mi říkáte.“

„Zlato? Tohle slůvko se k vám náramně hodí, *zlato*.“ Schválně dal na poslední slovo řádný důraz, jako by ji tím chtěl podráždit. Oči mu zajiskřily a líně se usmál. „Zřejmě by je nepotěšilo, že se rozvalujete v mé posteli.“

„Právě to nesmějí zjistit. Musím odejít. Určitě existuje způsob...“

„Opravdu se domníváte, že vaši včerejší eskapádu udržíte v tajnosti?“

„Musím. Jinak bych se dostala do pořádného maléru. Otec by se zlobil a Daniel... Daniel by vás příšerně zmlátil!“

„Jak víte, že by mě přemohl?“ zeptal se zamyšleně Heath.

Ano, výsledek případné rvačky je jistě sporný, nicméně nehodlala to přiznat. „O tom nepochybujte. Z války se vrátil jako hrdina. Sloužil u ostrostřelců a skříň má plnou medailí.“

„Aha.“ Heath se zarazil. „Asi bychom se skutečně měli pokusit udržet naše setkání v tajnosti.“

„Jenže vám vůbec nejde o mou pověst. Bojíte se o vlastní kůži!“

„Obávám se, že máte pravdu. Posledních několik let jsem strávil úpornou snahou zůstat celý.“ Názorně mávl rukama a usklíbl se koutkem úst. Lucy se váhavě usmála a poprvé se na něho pořádně podívala. Připadal jí úplně jiný než muži, na které byla zvyklá. Líbil se jí, ale zdráhala se to přiznat. Číslo z něho cosi zemitého a nezdrotného, co ostře kontrastovalo s elegantním a očividně drahým oblečením. Patřil k nejurostlejšímu mužům, se kterými se kdy setkala. Pod bílou košilí se rýsovala široká ramena. Šedé kalhoty bez puků a záložek lnuly ke štíhlému pasu. Hověl si na židli a svalnatá stehna měl mírně rozevřená.

Lucy se provinile zapýřila a raději mu pohlédla do tváře. K jejímu rozčarování z jeho potutelného úsměvu vyčetla, že dobře ví, kam se dívala – tam, kam by se slušně vychovaná mladá dáma koukat neměla. Přinejmenším ne takhle otevřeně.

Z opáleného obličejů zářily uhrančivě modré oči. Přes skráň se táhla tenká jizva a končila téměř v koutku oka. Ztrácela se ve vějířku vrásek, který se objevil, když se muž smál. Šrám mu kupodivu dodával na šarmu. Lucy se odvrátila a posunula se ve snaze nalézt pohodlnější polohu. Heath ihned vyskočil ze židle a natáhl se pro polštář na druhé straně lůžka. „Tady, dám vám jej pod záda.“

„Počkejte, udělám to sama.“

„Nechci, abyste hnula byť jen jedním prstem. Rozumíte?“

Vklouzl rukou pod její záda, nadzvedl ji a podložil polštářem. Po několik vteřin Lucy nevnímala nic jiného než klidnou sílu čišící z jeho těla. Zacházel s ní, jako by nic nevážila. Líbilo se jí, jak voní – čistotou a zdravím. Lépe jeho osobitou vůni nedovedla popsat. Nicméně vrozená loajalita ji nutila vzápětí dodat, že nikdo nevoní lépe než Daniel, jenž si kolínskou vodu nechává posílat až z New Yorku.

Když Heath usedl zpátky na židli, uvědomila si, čím se liší od mužů ze Severu. Je dohledka oholen. Byla zvyklá vídat muže s licou, sy, bradkami a kníry. Jenže tenhle si žádnou ryze chlapeckou chloubu nepěstuje. Hladkost jeho pleti byla až zarážející. Lucy se neubránila zrádné představě, jaké to asi je líbat se s mužem, aniž by ji lechtaly jeho vousy. *Měla by ses stydět, Lucy Caldwellová!* vyčínila si hned nato.

„Mohl bych pro vás něco udělat?“ zeptal se svou typickou bezprostředností.

Pojednou se ho nebála. „Jak tak koukám, vypadáte jako úplně obyčejný přerostlý jižan.“

„U nás na Jihu jsou lidé urostlejší. Vy skrčci z Nové Anglie trávíte moc času zalezlí doma a pořádně se nenajíte...“

„To se pletete!“

„Tedy jestli považujete rybu a polévku z kukuřice za dobré jídlo... U nás ve Virginii si dopřáváme plné talíře opravdových pokrmů a ne kousky barevného těsta, které vy sem tam zobete. Chlap se tím může cpát celý den a pořád má hlad.“

„Jak dlouho tu žijete?“

„Skoro rok.“

„Nevypadáte, že byste příliš trpěl, přestože každý den není na jídelníčku broskvový koláč či smažené kuře.“

„Smažené kuře,“ prohodil zasněně, „nebo uzená šunka. Popřípadě hrách se slaninou. Anebo brambory s máslem.“

Lucy se neubránila úsměvu. Heathovu šarmu šlo těžko odolat. Nejradši by vyskočila z postele a připravila mu chutnou a vydatnou večeři. Ukázala by mu, že severanská kuchyně dokáže s přehledem uspokojit jeho náročné chutě, ať už se dole na Jihu cpal, čím chtěl.

„Proč jste se odstěhoval do Concordu?“ vznesla zásadní otázku a Heathův zrak okamžitě pohasl. „Vaše počínání nedává smysl. Válka skončila a Rekonstrukce Jihu...“

„Rekonstrukce... Jako většina vašich krajanů nemáte ponětí, o čem je řeč.“

„Ale mám. Je to pomoc Jihu, aby se zase postavil na nohy.“

„Jenže nám zapomněli dát berle. Nechápu, proč zdejší lidé ocekávají vděčnost za to, že nás připravili o naše noviny a právo volit. Okradli nás o to základní a nedali nám šanci říct ani slovo.“

„Pochopitelně chvíli potrvá, než se Jih vzpamatuje,“ prohlásila důstojně Lucy, „ale nakonec...“

„Nakonec? Nikdy!“

„Co tím chcete říct? Samozřejmě že ano.“

Upřel na ni soustředěný pohled a tiše pravil: „Časy se změnilly a staré pořádky jsou pryč. Nezbyvá než si zvyknout. Vojáci odešli, my budeme jenom vzpomínat.“

Zírala na něho jako očarovaná. „Já vám nerozumím.“

„Přirozeně že ne. Jak byste mohla?“ Postavil se a ledabyly se posmál. „Tohle psali všichni unavení váleční zpravodajové. Jižanští, pokud na tom záleží. Máte hlad?“

„Ano, ale byla bych ráda, kdybyste mi vysvětlil...“

„Peču požitelné suchary z kyselého mléka.“

„Proč jste...“

„Uvařím vám k nim kávu.“

„Dobrá. Už se nebudu na nic ptát.“

„Předpokládám, že otázek máte v zásobě hodně.“

„Vlastně... jenom jednu.“

„Ano? Sem s ní.“

Lucy zaváhala a sklopila zrak k čisté, avšak vybledlé příkrývce. Tváře jí plály záradnou červení. Chvilí trvalo, než ze sebe vysoukala: „Máte tu záchod?“

„Samozřejmě. Zato pro vás nemám vhodný župan. Spokojíte se s jednou z mých košilí?“

„Ráda. Děkuji vám.“

Naštěstí měl pochopení pro její rozpaky a choval se zcela věcně. Anebo v průběhu pětileté války zapomněl, že se lidé za určité tělesné funkce stydí?

Sledovala, jak kráčí k prádelníku, a rudla ještě víc. Nepříjemně si uvědomovala, že pod příkrývkou nemá nic než spodní kalhoty a košili. Musel jí je obléct včera v noci poté, co uschly. Znepokojovalo ji vědomí, že Heath je jediný muž, který ji kdy viděl nahou. Tedy až na doktora Millera, jenž ji před dvaceti lety přivedl na svět. Na mysl jí vytanula otázka, která ji nikdy neměla napadnout. Co Heath říká na její vzhled? V rozporu s všeobecně uznávaným ideálem krásy je tmavovlasá a drobná. Pusa jí jede jako šlejiřice a nohy se pohybují příliš rychle. V šestnácti letech se její postava začala zaoblovat a díky bujným křivkám se zdá menší, než doopravdy je. Roky si tajně přála být vysoká, štíhlá a elegantní. Navzdory tomu často slýchala, že je potěchou pro oko. Zastává Heath Rayne stejný názor?

Lhostejně jí položil na kolena bílou košili a vlněné ponožky. Potom se k ní otočil zády. Nezdálo se, že se míní odporoučet, a tak se Lucy kvapně převlékla. Vklouzla do rukávů hebké košile, jež příjemně voněla jako její majitel. Byla jí příliš velká. Několikrát si ohrnula rukávy. Až si stoupne, lem jí bude dosahovat až ke kolenům. Vytáhla

nohy zpod pokrývky a natáhla si ponožky. Riskla pohled vzhůru a spatřila, že Heath pootočil temně plavou hlavu stranou a kradmo po ní pokukuje. Jakmile vycítil, že se na něho dívá, kvapně upřel zrak do zdi a mírně pokrčil rameny. Jeho počínání by ji mělo urazit. Dále by se ho měla bát a nedůvěřovat mu. Kupodivu jí instinkt napovídal, že ke strachu není důvod.

„Pane Rayne,“ ozvala se rázně, „nechováte se jako gentleman.“

„Slečno Caldwellová,“ prohodil přes rameno, „téhle snahy jsem se dávno vzdal. Vychovávali mě v tom nejlepší duchu. Bohužel události posledních let mě postavily před nepříjemnou volbu. Buď zůstanu gentlemanem, anebo zůstanu naživu. Válka je nejlepší způsob jak zapomenout na všechny ctnosti. Mužů vysokých mravních hodnot a jemných mravů přežije jenom pár. Na druhou stranu darebáci...“

„Ach, přestaňte!“ vykřikla. Zírala na něho plná znepokojení, hrůzy a zmatku. Lámala si hlavu, do jaké míry je k ní upřímný. „O některých věcech byste neměl žertovat.“

„Souhlasím. Nicméně se nedomnívám, že mezi ně patří i válka. Anebo jste toho názoru, že bychom ji měli mít uloženou v paměti jako spravedlivý počin? Pokud ano, jste jednou z mnoha. Vítězové vždy vzpomínají na ozbrojené konflikty s láskou a umějí je skvěle obhájit.“

Netušila, co si o něm má myslet. Ostražitě ho následovala do koupelny v patře. Obdélníková vana z pocínovaného železa se jenom leskla. V rohu stála splachovací toaleta. Moderní vybavení ji příjemně překvapilo.

„Ráda bych se vykoukala.“ Okouzleně pošilhávala po mosazných kohoutcích, které se svůdně leskly.

„Dokud máte horečku, tak ne.“

„Dům je vytopený a já se cítím báječně.“

„Během pěti minut byste zeslábla jako dítě a pochybuji, že byste ocenila, kdybych sem musel vtrhnout a zachraňovat vás před utopením. Ačkoliv... mně osobně by nevadilo vytáhnout vás z vody po druhé.“

„Koupat se nebudu,“ oznámila úsečně a zabouchla mu dveře před nosem. Ten nestyda! Takhle ji škádlit je mnohem hanebnější, než když ji minulou noc svlékal. Koneckonců svléknout ji musel, aby

ji uchránil před zápallem plic, ale dobírá si ji jenom proto, že... Protože je ďábel!

Jakmile si ulevila, opláchla si obličej a rukama uhladila vlasy. Vzápětí zjistila, že Heath měl pravdu – skutečně je unavená. Otevřela dveře a on se okamžitě objevil na chodbě. Prohlédl si ji od hlavy až k patě. Pokochal se pohledem na drobná chodidla v příliš velkých ponožkách a neuniklo mu, že zpod okraje pánské košile čouhá krajka spodních kalhot.

„Prosím, nedívejte se tak,“ zamumlala Lucy. „Umím si představit, jaký je na mě pohled.“

„Než jsem se s vámi seznámil, doneslo se ke mně, že jste ta nejhezčí dívka ve městě. Neměl jsem ponětí, že nakonec budu mít tu čest s jednou z nejpůvabnějších žen, s nimiž jsem se v životě setkal.“

Lucy sklopila zrak. Prázdné lichotky neměla v lásce. „Jste bohapustý lhář.“

Podobná poznámka by Daniela urazila a rozhodně by si poté udržoval odstup. Heath se pouze ušklíbl. „Nuže, tu a tam pravdu trochu poupravím. Ale ve vašem případě? Nikdy.“ Doprovodil ji zpátky do ložnice. Cítila v zádech jeho pohled, proto povážlivě natáhla krok.

„Teď se trochu prospím...,“ spustila.

„Ale nejdřív vám přinesu něco k jídlu.“

„Nemám hlad.“

„Na nočním stolku jsou nějaké knihy. Třeba byste si je mohla prolistovat, zatímco budu připravovat snídani.“

Nemělo smysl se hádat. Lucy se rezignovaně vrátila do postele, paže si položila na břicho a sledovala, jak Heath zastrkává příkrývku kolem jejího těla. „Děkuji. Není třeba, abyste...“

„Svým způsobem mi připomínáte ženy od nás z Virginie.“ Heath se zarazil, oči se mu pobaveně leskly. „Jsou sladké, možná trochu rozmazlené a za všech okolností se chovají jako dámy. Jste skutečně takový vzor všech ctností, jak předstíráte, Lucy?“

Marně pátrala v mysli po odpovědi na tuto krajně nevhodnou otázku, proto se musela spokojit s opovržlivým pohledem. Heath se uchechtl a odešel. Její okaté pohrdání ho vůbec nevzrušovalo.

Po vydatném spánku a odpočinku horečka pominula, avšak Heath přesto Lucy nedovolil vstát z postele. K večeři jí přinesl chléb

a polévku. Zatímco jedla, usadil se na židli u lůžka, překřížil natažené nohy a studoval špičky svých bot. „Říkala jste, že jste se vrátila o dva dny dřív?“

„Ano,“ přikývla mezi dvěma lžícemi výborného vývaru. „Otec o tom samozřejmě neví. Očekává mě až pozítří.“

„Dobrá. Dřív vlak stejně nepojede. Odvezu vás domů s tím, že jsem vás potkal cestou z nádraží. Kde máte zavazadlo?“

„Utopilo se v řece. Budu tvrdit, že jsem je zapomněla ve vlaku.“ Sklíčeně si povzdechla. „Nyní je na dně řeky.“

„Nemračte se tolik, zlato. Proč se zdejší ženy neučí víc usmívat?“

„Protože nás učí šetřit,“ odsekla, ale v očích jí jiskřil smích. „Nemrháme úsměvy jen tak pro nic za nic.“

„Nebo pro kohokoliv,“ dodal výmluvně. Fascinovaně sledoval, jak se sklání nad miskou polévky. „Proč jste se rozhodla pro předčasný návrat?“

Lucy k němu kvapně vzhledla. Jeho nálada se změnila ve zlomku vteřiny. Ačkoliv otázku prohodil jakoby mimochodem, v očích se mu zračil živý zájem. Polévka začala dívce váznout v krku. Heath by jí mohl situaci parádně ztížit, a to hned několika způsoby. Doufala, že není typem muže, který rád využívá příležitost škodit. „Chtěla jsem se někomu omluvit,“ odpověděla stručně.

„Danielu Collierovi?“

„Ano. Pohádala jsem se s ním a pak jsem odjela k příbuzným do Connecticutu, aniž jsem se s ním usmířila.“ Zvláštní. Ačkoliv na Daniela myslí prakticky neustále, v posledních dvou hodinách si na něho ani nevzpomněla. „Jenom jsem mu chtěla říct, jak moc mě moje chování mrzí. Nemohla jsem se dočkat, až se mu omluvím.“

„Na hádku musejí být dva. Proč nepočkáte, až se omluví jako první?“

„Sluší se, abych s tím začala já. Vždyť se dohadujeme jenom kvůli mně. Už od malička.“

„Aha. Mělo mě to napadnout.“ Heath se zakřenil. „Myslím, že nepotrvá dlouho a odpustí vám téměř cokoliv. Stačí, když na něho upřete ty svoje velké oči.“

„Mračí se několik dní,“ přiznala chmurně Lucy. „Daniel je velice vážný člověk. Všechno si moc bere. Ale až si promluvíme a já se mu dostatečně omluvím, pochopí mě a odpustí mi. Jakmile mě vezme

za ruku, vím, že je to na dobré cestě. Za den za dva nebude o ničem vědět.“

„Vezme vás za ruku?“ podivil se. „Nuže, tak tohle opravdu za hádku nestojí. Smím vědět, co přesně se stalo jablkem sváru?“

„Do toho vám nic není,“ zakabonila se. Urazilo ji, že si dovoluje její vztah s Danielem podrobovat kritice. „Kdybyste mého snoubence znal, věděl byste, jak úctyhodný je to člověk. Je klidný a přemýšlivý, což ve své podstatě znamená, že je citlivější než ten, kdo se svými city hlasitě a neurvale ohání!“

„Ano, ano, já vím. Jenže tichá voda břehy mele. Povězte mi, kdy se miníte brát? Brzy?“

„Přesně tak. I když datum jsme zatím nestanovili. Ale zasnoubení jsme již tři roky a shodli jsme se, že je načase...“

„Tři roky? Jste zasnoubeni od konce války?“

„Nemusíte opakovat vše, co vypustím z pusy!“

„Neuvěřitelné,“ zamumlal Heath. „Ještě něco vám řeknu. Vy seveřané jste vskutku podivíni. Sám nevím, co je horší. Zda to, že se po něm chce, aby tak dlouho čekal, anebo skutečnost, že jste ochotná tomuto nesmyslu vyhovět.“

„Čekáme, až bude mít Daniel dostatek peněz, aby měl z čeho pořídit krásný dům a zabezpečit rodinu. Nerad ponechává něco náhodě. Chce pro mě to nejlepší.“

„Copak se nebojí, že se na scéně objeví sok a získá si vaše srdce?“

„To se žádnému muži nepodaří,“ prohlásila energicky. „Nikdo mě od Daniela neodvede.“

„Vy dva tomu určitě věříte... Ale upřímně řečeno – čekáte na něho tři roky a nic. Což nevypadá moc nadějně.“

„Už jsem dojedla,“ oznámila ostře Lucy a podala mu podnos. „Odneste to.“

Mlčky od ní nádoby převzal, v jeho očích jiskřil smích. Než odešel, spiklenecky na ni mrkl a Lucy si nešťastně uvědomila, že se královsky baví na její účet. Schválně si ji dobírá a vysmívá se tomu, jak se vši silou snaží zachovat důstojnost.

Příštího dne Lucy vyhlédla z okna a ke své úlevě zjistila, že přestalo sněžit a panuje jasný den.

„Dobré ráno.“

Otočila se a usmála se na Heatha, jenž se opíral o veřeje a nestydatě si ji prohlížel, dokud očima nespočinul na bosých nožkách. Podrážděně se zamračil a Lucy si uvědomila, že mu to sluší, i když se zlobí.

„Zdravím,“ zacvrlikala.

„Hrome... Proč si nevezmete něco na nohy?“

Rozhodla se jeho špatnou náladu ignorovat a zazubila se na něho. „Nebojte se, nic mi není. Jsem zdravá jako řípa. Zítřka se vrátím domů. Jenom se dívám, jak je venku.“

„Proto jste tak veselá. Nemůžete se dočkat, až se omluvíte svému snoubenci? Jak chutná ponížení, Lucy? Sladce nebo trpce?“

„Vy byste si jej měl dopřát pořádný díl. Jenom by vám prospělo.“

Kysele se ušklíbl. „Rozhodně by mi neuškodilo.“

„Mně by zase nadmíru prospěla dlouhá koupel v horké vodě,“ pronesla Lucy s nadějí v hlase.

„I v tomto případě máte nejspíš pravdu.“ Přinesl z prádelníku čistou košili a podal ji Lucy. Dával si záležet, aby se dívky nedotkl ani špičkami prstů.

„Jenom si to představte,“ pokračovala nadšeně. „Zítřka už nebudete spát na pohovce v salonu. Dostanete zpátky svoji postel.“

„Nevadí mi dělit se s vámi o ložnici.“

Káravě se na něho podívala. Věnoval jí nevinný pohled a odešel do přízemí, aby rozdělal oheň a všechny místnosti dobře vytopil. Lucy si zatím lebedila v teplé lázni. Když se celá vymydlená a zrůžovělá objevila v salonu, nestála Heathovi ani za zběžný pohled. Zato si dal nadmíru záležet, aby ji usadil do křesla u krbu a zavalil hromadou přikrývek. V místnosti kupodivu panovala přátelská nálada a byl tu dostatek světla. Lucy si opatrně pročešávala vlasy, zatímco Heath se probíral štosem potrhaných novin.

Lucy si nevšimla, že často odtrhne zrak od písmen a bleskne pohledem na ni. Nenápadně si ji prohlížel a kochal se pohledem na bohaté kadeře a porcelánovou pleť. Lucy Caldwellová pro něho představovala nemalé pokušení. Ačkoliv poznal mnoho žen, žádná nebyla tak sladká, zranitelná a bezelstná jako ona. Představovala vzácnou kombinaci roztomilosti a bystrého ducha. Její naivita ho přitahovala a zároveň odpuzovala. Jejím sny nedokázalo nic otřást. Zatímco jeho sny – tedy jejich zbytky – leží kolem něho rozcupované

na kousky, zachycené ve slovech a řádcích starých novin, které nostalgicky schovává. Tu a tam si je přečte, aby nezapomněl na lekce, jež mu život uštědřil v posledních pěti letech, a nedopustil se stejné chyby dvakrát.

„Co to čtete?“ vytrhl ho ze zamyšlení dívčin zvědavý hlas.

Pohotově odpověděl: „Staré vydání *Intelligenceru*. Píší v něm o vojenském tažení na Atlantu.“

„Proč vás to zajímá?“

Heath se kysele usmál. „Fascinují mě chyby, kterých se vojáci tenkrát dopustili. Například výčet Johnstonových ústupů přes Chattahoochee. Reportér tvrdí, že se jednotky „vrátily v pořádku.“ Zavrtěl hlavou a zhnuseně si odfrkl. „Byl jsem tam. Sloužil jsem pod Johnstonem. V pořádku jsme se rozhodně nevrátili. Utíkali jsme odtamtud jako zběsilí. Šlapali jsme jeden přes druhého, abychom si zachránili kůži.“

„Vy jste bojoval za Johnstona? Páni! Daniel se účastnil stejného tažení, ale se Shermanem!“

„Nejspíš jsme tenkrát stáli proti sobě. Vsadím se, že byl jedním z těch miz... vojáků, kteří rozprášili naše vojsko.“

„Proč to čtete, když víte, že uvedené zprávy se nezakládají na pravdě?“

„Je to takový můj koníček. Sleduji, jakým způsobem přikrášlují pravdu. Svědčí to o redakční politice. Většinou se vám dostane víc informací o tom, co se udělalo špatně, než o něčem, co se naopak povedlo. Díky tisku se veřejnost hodně dozvěděla o nešvarech, které se hojně děly na obou stranách.“ Uvelebil se na předložce před krbem a podal dívce výtisk, jež svíral v ruce. „Podívejte se na jakoukoliv stránku. Samé plané řeči, žádná fakta. Kdybych já byl šéfredaktorem...“

„Ano?“ vyzvala ho Lucy, aby pokračoval. „Kdyby ty noviny patřily vám, jak byste se choval? Nejspíš byste je začal řídit po svém, ale dříve či později byste se musel sklonit před požadavky politiků a psát tak, jak jim vyhovuje a...“

„Vy jste ale bezcitná,“ skočil jí do řeči a oči se mu pobaveně zatřpytily.

„Vůbec ne. Jenom vím, jak to v Massachusetts chodí.“

Heath zaklonil hlavu a rozesmál se. „Určitě bych neskákal, jak někdo píská. Nepřipustil bych, abych se stal něčí loutkou. Šel bych si za svým. Většina šéfredaktorů dovolí, aby s jejich novinami někdo manipuloval, zejména politikové. A noviny tady u vás jsou stejně špatné jako kdekoli jinde. Jsou příliš opatrné, předpojaté..., bázlivé. Nikdo nemá odvalu stoupnout druhému na palec a vytisknout pravdu, aniž by ji zaobalil líbivými slovíčky a zjemnil...“

„Copak vy byste za všech okolností zveřejňoval pravdu, kdybyste byl na místě šéfredaktora? I kdyby byla nepřijemná?“

„Na to vezměte jed.“

„Osobně o tom pochybuji. Možná zpočátku. Ale nakonec byste vydával svou *verzi* pravdy stejně jako ostatní.“

„Jenže já se od ostatních liším,“ bránil se s úsměvem. „Odmítám podlézat předplatitelům tím, že nebudu nazývat věci pravými jmény. Hodlám být nestranný.“

„Až na to, že nenávidíte severany.“

„Použila jste příliš silný výraz. Není to pravda, pokud to chcete vědět. Vlastně mám některé z nich docela rád.“ Zasmál se a zahleděl se do ohně.

„Povězte mi,“ vyzvala ho, aniž se na něj podívala, „pracoval jste někdy v novinách? Z vašich reakcí usuzuji, že ano.“

„Za války jsem byl reportér *Registeru*. I když vydavatele jsem často měnil, neboť nad sebou nesnesu pevnou ruku. Nic autora článku tolik nepopudí, jako když mu jej někdo zkrátí skoro o polovinu.“

„Určitě k tomu měli dobrý důvod.“

Heath se tiše zasmál a zavrtěl hlavou, jako by se svět zbláznil a každý člověk se zdravým rozumem byl považován za hlupáka. „Ano. Domnívali se, že každý reportér by se měl především snažit povznést společenskou morálku. Reportáže z bitev se šéfredaktorům nelíbily. Tvrdili, že zveličují chyby velitelů a odmítám brát události z té lepší stránky. Potíž tkví v tom, že válečné řeže v člověku mnoho optimismu neprobouzejí – obzvlášť stojí-li na straně poražených.“

Znovu se usmál. Lucy na něho zmateně pohlédla. Nechápala důvod jeho pobavení. Odlesky plamenů propůjčily jeho vlasům měděný nádech. Slušelo mu to a působil bezstarostně, jako by nikdy nepoznal útrapy bitev. Maličko se zamračila a rozhodla se změnit téma hovoru.

„*Register* patřil k významným deníkům, že? Vaše články zřejmě uveřejňoval dost často.“

„Celkem ano.“

„Máte u sebe jejich kopie?“

„Bohužel ne.“

„Škoda. Ráda bych si je přečetla. Podepisoval jste je, nebo...“

„Rebel. To byl můj pseudonym. Nemohl jsem použít ani své iniciály, neboť tu a tam jsem vyjádřil nepopulární názor. Moji... kolegové by neocenili, že na válečných polích nevidím chrabré skutky a hrdiny, nýbrž zbytečná zranění a smrt. Dokonce i když jsme zvítězili, se kvůli vši té okolní bídě u mě nikdy nedostavil pocit triumfu. Možná trpím nedostatkem představitosti.“

Ohromeně na něho zírala. „Toho Rebelu jste si vymyslel, že?“

„Copak? Nelíbí se vám?“

„Ne, tohle jsem na mysli neměla. Něco jsem od vás četla. Některé zdejší noviny převzaly vaše články. O pádu Atlanty jste psal lépe než kdo jiný.“

„Pokud je pravda, že moje články přebíraly yankeeské noviny... Nuže, to jsem dopadl.“

„Nezlehčujte to. Rebelovy – tedy vaše – články jsem několikrát četla. Psal jste o uprchlících, dětech na ulici, o dezertérech. Neděláte si ze mě náhodou legraci? Jestli ano, nikdy vám to neodpustím.“

„Neutahuji si z vás, Lucy.“ Pojednou se tvářil vážně.

„Po skončení války jste o ní napsal knihu. Tedy přinejmenším tak učinil někdo, kdo si říká Rebel.“

„Byl jsem to já.“

„Každý ji četl. Tedy já ještě ne, ale chystám se k tomu.“

„Učiňte tak, prosím. Docházejí mi peníze z honoráře.“

Lucy se neusmála. Mlčky zírala na noviny ve své ruce, aniž je skutečně vnímala. Článek o Atlantě patřil k jejím nejživějším vzpomínkám na válku. „Všichni jsme se těšili, až zase něco napíšete,“ přiznala posléze. „Nepochybovali jsme o tom, že si zprávy o případné kapitulaci nenecháte pro sebe. Avšak čekali jsme na ně marně.“

„Nebyl jsem u toho. U Harpeth Creeku jsem utržil zranění. Poslali nás do sebevražedného útoku při pokusu na poslední chvíli vyhrát válku. Věděli jsme, že není co ztratit. Většina mých spolubojovníků padla.“

„Ještě že jste přežil.“ Lucy přemáhala slzy dojetí, které jí navzdory úporné snaze vstoupily do očí. Rozechvělý hlas Heatha přinutil na ni pohlédnout. Tvářil se udiveně. Zavrtěl hlavou a smutně se usmál.

„Máte příliš měkké srdce.“

„Já vím. Daniel tvrdí, že se snadno rozpláču, ale někdy...“

„Zase ten Daniel. Nikdy se mi nestalo, abych někoho důvěrně znal a zároveň ho z duše nenáviděl, aniž se mi kdy poštěstilo osobně se s ním setkat.“

Lucy se zachichotala a spolkla slzy.

Heath mimoděk sevřel její ruku. Jeho prsty příjemně hřály a čísel z nich síla. Neodvážila se na něj podívat. Srdce se jí prudce rozbušilo a zmocnila se jí příjemná nervozita. Zdráhavě otočila dlaň vzhůru a jejich prsty se propletly. Zatetelila se podivnou slastí. *Na držení za ruku přece není nic špatného*, hájila v duchu své počínání. Přesto si připadala jako nevěrnice. Přece se nehodí, aby čerpala potěšení z doteku cizího muže. Heath jí ruku krátce stiskl a odtáhl se. Zanechal v Lucy pocit ztráty.

„Dojdu naštípat nějaké dříví,“ prohlásil. Mlčky přikývla. Byla celá zmatená. Zčistajasna by si přála být od něho co nejdál, ale současně chtěla, aby u ní zůstal.